

**DEN JUDISKA
SLAKTMETODEN
(SCHÄKTEN)**

**Utgiven av
Judiska församlingen i Helsingfors**

Helsingfors 1932.

DEN JUDISKA SLAKTMETODEN.

Frågan om den judiska slaktmetoden står efter några års vila ånyo hos oss på dagordningen. Återigen vill man genom särskild lagstiftning begränsa friheten till religionsutövning, en av de viktigaste rättigheter, som tillförsäkrats finska medborgare. Lagberedningen har utarbetat ett förslag till lag om djurskydd, i vilket förslag även ingår förbud för den judiska slaktmetoden. Då man sålunda vill draga såväl den judiska slaktmetodens religiösa karaktär som denna metodens humanitet i tvivelsmål och då, såsom vi förmoda, hela denna fråga för den finska allmänheten är synnerligen litet bekant, vilja vi härmed i någon mån belysa frågan — med särskilt beaktande av följande tre punkter:

- 1) Föreskrives den judiska slaktmetoden (schäkten) i Mose lag?
- 2) Vad innebär den judiska slaktmetoden?
- 3) Innebär den judiska slaktmetoden djurplågeri?

Källan för den judiska religionen är den gudomliga uppenbarelsen, sådan den förkunnas i de 5 Moseböckerna (Toran) och den muntliga traditionen. Då judarna efter romarkrigen skingrades vida omkring i världen, blev det nödvändigt att uppteckna den muntliga traditionen. Och sålunda uppstod Talmud, bestående av en äldre del "Mischna" och en senare del "Gemara". Talmuds religiösa lagar äro ännu i denna dag bindande. Ingen av de lagar, vilka ingå i Talmud, får ändras, ty envar av dem har samma helgd som Torans lag. Torans och Talmuds förpliktande kraft stå över varje tvivel. De äro judendomens grundlagar.

Viktiga och det dagliga livet berörande religiösa lagar äro de s. k. spislagarna, vilka sönderfalla i två grupper: 1) Vilka djur, det är tillåtet att äta. 2) Sättet, varpå djur skola avlivas.

Föreskrifter om sättet att avliva varmblodiga djur finna vi i 5 Moseboken kap. 12 vers 21, sålydande: Må du i enlighet med vad jag har bejudit dig slakta av dina fäkreatur och av din småboskap. Denna bestämmelse har genom tiderna förståtts sålunda, att djuret skall slaktas medels genomskärande av dess luft- och matstrupe (hebr. schachat). Så långt tillbaka i historien, som vi kunna följa judarnas samfundsliv, har denna lag om slakt varit bindande. Varhelst judar vistats, och under vilka förhållanden de än levat, hava de alltid noga följt denna lag. Icke ens i de länder, varest judarna förvägrades medborgerliga rättigheter, förbjödos de av de maktägande att tillämpa sin slaktmetod.

Sålunda måste vi med största eftertryck fastslå, att alla judar anse den rituella slaktmetoden fören viktig biblisk lag, vilken icke kan ändras. I denna punkt hava aldrig funnits och förefinnas icke några meningsskiljaktigheter.

— Två religiösa bestämmelser ligga till grund för denna slaktmetod: 1) förbudet att förtära blod, och 2) den i judendomen framträdande kärleken till djuren.

Förbud att förtära blod. Moses har sju gånger (1 Mos. 9, 4, 3 Mos. 3, 17, 7, 26, 27, 17, 10—14, 19, 26, 5 Mos. 12, 16, 23, 24, 15, 23) strängt, ja t. o. m. vid dödsstraff förbjudit förtärandet av blod. "Och om någon av Israels hus, eller av främlingarna, som bo ibland dem, förtär något blod, så skall jag vända mitt ansikte mot honom som förtär blodet, och utrota honom ur hans folk." (3 Mos. 17, 10.) "Ty så är det med allt köttets själ, att blodet är det som innehåller själen; därför säger jag till Israels barn: "I skolen icke förtära något köttets blod." (3 Mos. 17, 14.) "Allenast skall du vara ståndaktig att icke förtära blodet: ty blodet är själen, och själen skall du icke förtära med köttet. (5 Mos. 12, 23.) Detta orubbliga av Moses med sådan stränghet betonade förbud att äta blod, kräver en slaktmetod, vilken i högsta möjliga grad möjliggör blodets avrinnande, och det finnes icke en enda slaktmetod, som i detta avseende kunde jämföras med den judiska.

Den i judendomen framträdande kärleken till djuren.

I Bibeln och Talmud påträffa vi många sådana föreskrifter om den ömhet och skonsamhet, som skall visas djuren, vilka icke ens vår tids ädlaste djurvänner kunna finna bättre uttryck för. I själva verket äro judarna de första, som vid sidan av kärleken till nästan även predikat godhet mot de värnlösa djuren. Djurskyddet är enligt judendomens uppfattning en gudomlig lag, vars iakttagande påyrkas med samma stränghet som andra tros lagar. Franz Kübel säger i sitt verk "Die soziale und volkswirtschaftliche Gesetzgebung des Alten Testaments" sid. 96 bl. a.: "Israel är en stor djurskyddsförening". Grunden för denna åskådning är den, att Guds kärlek och godhet i lika hög grad har avseende på djuren som på människorna. Därför bör människan i sin strävan att vara sin skapare lik visa ömhet för och medömkan med allt skapat. På många ställen i Bibeln framträder kärleken till djuren. I de tio budorden säges, att vilodagen gäller såväl människor som djur. I Mos. 25, 4 läsa vi: "Du skall icke binda mulen till på oxen som tröskor." 5 Mos. 22, 10: "Du skall icke plöja med oxe och åsna tillsammans." 2 Mos. 23, 5 lyder: "Om du ser din oväns åsna ligga dignad under sin bördan, så skall du ingalunda lämna mannen ohulpen, utan hjälpa honom att lösa av bördan." Den store Maimonides har sagt: "Om dragaren stupar, är envar, t. o. m. fursten pliktig att hjälpa djuret på benen." På många andra ställen vill Bibeln hos oss väcka medlidande med djuren. Dessa exempel borde utgöra tillräckligt bevis för, att den judiska religionen är i högsta grad human mot djuren. Lecky, den store engelska historieskrivaren, säger även i sitt verk "History of european morals" följande: "Bland de av de första kyrkofäderna givna lagarna finnes icke en enda rörande djuren. I verkligheten äro sådana lagbestämmelser ett uttryck för humanitet, vilket vackrast framträder i gamla testamentet. Bland judarna var djurplågeri okänt, och Talmuds lagar utmärka sig genom det eftertryck, varmed de inskräpa skyldigheten till ömhet och skonsamhet mot djuren." Enligt Talmuds föreskrifter får man ej sätta sig till bords, innan husdjuren fått sin föda. För nöjes skull får man icke jaga eller onödigtvis hålla djur i bur. Alla

dessa föreskrifter hava laga kraft ännu i denna dag, och därför väcka ock alla djurskydd rörande strävanden varmaste genklang just hos judarna. Märkligt är för övrigt, att det var en jude, Lewis C o m p e r t y, som år 1824 grundade den första djurskyddsföreningen i världen "Society för the Prevention of Cruelty to animals".

Anspråken på, att djuret vid slakten icke åsamkas smärta och att slakten skall försiggå möjligast snabbt, uppfyller den judiska rituella slaktmetoden i högsta grad. Hur försiggår denna slaktning?

Slaktaren måste begagna en bred, ytterst vass, felfri kniv, med vilken han avskär djurets strupe (luftstrupen, matstrupen och halspulsådrorna) ända till ryggkotorna utan det minsta uppehåll, icke slående utan förande kniven utan avbrott genom strupen. Därför måste också kniven vara minst två gånger så lång som djurets hals är bred. Vid sålunda försiggående slakt måste djuret nedläggas på rygg så, att halsens undre parti vändes uppåt. Med detta snitt på strupen avskäras de från hjärtat till hjärnan ledande största blodkärlen, varigenom i hjärnan genast blodbrist inträder och djuret nästan ögonblickligen förlorar medvetandet.

Huru djuret skall nedläggas, därom finnas inga närmare föreskrifter i judarnas kanoniska lag, men inskärpes, att vid djurets nedläggande största varsamhet skall iakttagas, så att djuret icke åsamkas skada eller smärta. Bl. a. i Tyskland och en del andra länder nedlägges djuret med tillhjälp av en maskinell apparat.

Slakten får utföras endast av en för ändamålet speciellt utbildad, i religiöst avseende pålitlig församlings-tjänare (hebr. "schochet"). Då han skall vidtaga med slakten, bör han uttala en särskild välsignelse. Råa, ohyfsade personer, män under 18 år, dövstumma, sinnesrubbade ävensom kvinnor hava icke tillträde till slaktförrättningen. Till slaktare duger icke person, vars händer darra eller vilken är berusad. Överhuvud måste schächtare prestera goda bevis över sedligt uppförande, på det att man må kunna vara fullt övertygad om hans samvetsgrannhet med avseende å lagarnas iakttagande och undvikande av djurplågeri.

Såsom av ovanstående framgår, eftersträvar den judiska slaktmetoden att förverkliga ovannämnda tvenne ändamål: att undvika förtäring av blod och att förhindra

djurplågeri. Under sådana omständigheter förefaller det som en ödets ironi, när man vill förbjuda judarnas slaktmetod av det skälet, att denna slaktmetod skulle innebära djurplågeri. Det finnes nämligen hundratals lärda, medicinska och veterinärvetenskapliga auktoriteter, vilka hava intygat icke endast, att schäktningen eller den judiska slaktmetoden bör tillåtas, utan även att den är säkrare än alla andra slaktmetoder. Den kända engelska vetenskapsmannen Hill säger i sitt uttalande om schäktningen bl. a. att en av orsakerna, varför han anser den judiska slaktmetoden vara bättre än alla andra, är den, att man genom att skjuta djuret kan träffa fel, medan vid begagnande av den judiska slaktmetoden dylikt aldrig inträffar.

Då vi nu övergå till den i början av vår skrivelse ställda sista frågan, eller frågan därom, huruvida den judiska slaktmetoden innebär djurplågeri, så bereda vi läsaren tillfälle att själv skapa sig en åsikt i denna punkt genom att göra honom bekant med vederhäftiga vetenskapsmäns utlåtanden om schäktningen. Samtidigt som vi hänvisa till nedanstående uttalanden av såväl Skandinavien som kontinentens experter, vilja vi särskilt hänvisa till vårt eget lands auktoritet, professor Tigerstedts utlåtande, vilket utlåtande blev avgörande för det av Finlands regering år 1923 fattade beslut i schäktfrågan.

Vi äro övertygade, att envar som gör sig förtrogen med nedan framlagda utlåtanden av namnkunniga vetenskapsmän, ovillkorligen skall komma till samma resultat som de kända statsmän i England, vilka nyligen till parlamentet överlämnade förslag till lag angående ny slaktmetod. I detta lagförslag, som utmärker sig för största möjliga hänsyn för slaktdjuren, stadgas särskilt, att slakt enligt den judiska ritualen fortfarande skall få utövas. Härav framgår otvetydigt, att förslagsställarna, vilka måste anses hava tagit sin uppgift på allvar, icke funnit den judiska slaktmetoden innebära någon form av djurplågeri, utan ansett den uppfylla alla humanitära krav, som legat till grund för lagförslaget.

I. INHEMSKA UTLÅTANDEN.

Prof. Carl Tigerstedt,

Professor i fysiologi vid Helsingfors universitet.

Utlåtandet gafs den 28 april 1923.

UTLÅTANDEN

En beaktad är härmed intyga, att vid avskärandet av de båda halspulsådrenna, medvetandot så gott som omedelbart försvinner för att icke mera återkomma.

Härav följer, att slaktdjurens avdagatagande enligt judisk ritus, varvid de båda halspulsådrorna med ett enda snabbt, medelst en symmetrigen vas klyvt fullt utfört snitt på en gång avskäras, måste betraktas som fullt ut lika smärtfritt som ett avlivande medels slag eller skjutmaskin; detta naturligtvis under förutsättning, att djurets kullkastande och sträckande av dess hals vid den judiska slakten sker under användning av ändamålsenliga maskiner.

I detta samband anser jag även böra framhålla, att den judiska slakten icke får utövas av vem som helst, utan endast av en särskild ämbetsman, vilken inom judiska församlingen intar en rätt hög ställning. Under sådana förhållanden synes mig judiska slaktmetoden säkrare garanterad ett smärtfritt avdagatagande av slaktdjuret än den allmänna, i lag föreskrivna, i det att slakt enligt sistnämnda metod får utövas av vem som helst.

UTLÅTANDEN

I. INHEMSKA UTLÅTANDEN.

Prof. Carl Tigerstedt,

Professor i fysiologi vid Helsingfors universitet.

Utlåtande av den 26 april 1923.

Till Mosaiska Församlingen i Helsingfors.

På begäran får jag härmed intyga, att vid avskärandet av de båda halspulsådrenna, medvetandet så gott som omedelbart försvinner för att icke mera återkomma.

Härav följer, att slaktdjurens avdagatagande enligt judisk ritus, varvid de båda halspulsådrenna med ett enda, snabbt, medelst en synnerligen vass kniv fullt utfört snitt på en gång avskäras, måste betraktas som fullt utlika smärtfritt som ett avlivande medels slag- eller skjutmask, detta naturligtvis under förutsättning, att djurets kullkastande och sträckande av dess hals vid den judiska slakten sker under användning av ändamålsenliga maskiner.

I detta samband anser jag mig även böra framhålla, att den judiska slakten icke får utövas av vem som helst, utan endast av en särskild ämbetsman, vilken inom judiska församlingen intar en rätt hög ställning. Under sådana förhållanden synes mig judiska slaktmetoden säkrare garantera ett smärtfritt avdagatagande av slaktdjuren än den allmänna, i lag föreskrivna, i det att slakt enligt sistnämnda metod får utövas av vem som helst.

Dr. Walter Castrén,

Helsingfors Slaktinrättnings Inspektionsveterinär.

Utlåtande av den 30 september 1931.

Jag har under ett tiotal år följt med den judiska rituella slaktmetoden i Helsingfors' slaktinrättning och får på begäran därom framhålla följande:

Slakten enligt den judiska ritualen sker så att, sedan djuret blivit fällt omkull, huvudet och halsen rätas så att halsens hud och muskler bli så hårt spända som möjligt, varpå skäraren (Schächter) med ett synnerligen skarpt knivformigt stålvapen avskär vid halsens mittelparti de nedanom halskotorna befintliga musklerna med blodådror. Härigenom uppstår ett våldsamt blodflöde och blodomloppet i stora hjärnan avbrytes, varjämte medvetandet också förloras. Huru snart detta inträffar efter det halsen skurits, är omöjligt att säga. För att påskynda det har det varit bruk på Helsingfors slaktinrättning att bringa djuret till medvetslöshet medels ett slag i pannan med en järnklubba omedelbart efter det snittet blivit gjort.

Min övertygelse är att, när halssnittet utföres med strängt iakttagande av de judiska rituella föreskrifterna och när djuret slås mot pannbenet omedelbart efter det snittet verkställt, såsom fallet är i Helsingfors slaktinrättning, djuret icke synes lida längre tid genom denna slaktmetod än genom andra.

(Översättning från finskan.)

II. SKANDINAVISKA UTLÅTANDEN.

Prof. Sven Wall,

Professor vid Stockholms Veterinärhögskola.

Utlåtande av den 10 januari 1923,
förnyat 1926.

"Mitt allmänna intryck nu som förut angående slakten enligt judisk ritual är, att efter halssnittets utförande inträder omedelbart ett nedsatt med-

vetande, som snart övergår i fullkomlig medvetslöshet och döden.

Något djurplågeri torde man därför icke kunna tala om."

Prof. August Krogh,

Föreståndare för Universitetets Djurfysiologiska
Laborat., Köpenhamn.

Utlåtande av den 14/1 1916 och 21/6 1926.

1. "Efter att personligen hava övervarit schäkting med möjlighet att anställa iakttagelser på djuren, tager jag icke i betänkande att påstå, att denna ärens slaktmetod, som uppfyller varje rimligt krav på humanitet."

2. "Schäktingen, regelrätt utförd, är en slaktmetod, som uppfyller humanitetens krav och icke kan antagas försäkra djuren lidande av någon betydelse."

Prof. Oluf Thomson, Köpenhamn.

Utlåtande av år 1926.

"Det finnes enligt min övertygelse därför intet, som berättigar till att beteckna schäkting som djurplågeri."

III. ANDRA UTLÅTANDEN.

Dr. Hans Virchoff,

Professor i anatomi vid Universitetet i Berlin.

Utlåtande av den 8 mars 1908.

Slaktning av boskap genom avskärande av halsen är icke till plåga för djuren, emedan genom pulsådorrnas avskärande och blodets uttrinnande medvetandet försvinner nästan ögonblickligt. Kramp som uppstår därefter är icke annat än ofrivilliga rörelser, fullkomligt beroende av medvetandet.

Prof. Anton von Genserich,

Direktor i patologisk-anatomiska institutet vid kungl. universitetet i Budapest.

Utlåtande av den 13 juni 1908.

Den rituella slaktmetoden, riktigt utförd, är alls icke plågsam för djuren; döden framkallas hos dem snabbt och säkert. Fullständig avskärning av halsådrorna har till följd nästan ögonblicklig medvetslöshet. Sålunda känner det döende djuret varken blodflödet eller ännu mindre den därpå inträdande krampen.

Dr. Joseph Lete, Klausenburg.

Ordinarie professor i allmän patologi och anatomi.

Utlåtande av den 12 maj 1908.

Är slaktning av djur enligt judisk ritualmetod plågsam för djuren? Om denna fråga finnes redan så många utlåtanden av sakkunniga, att det är onödigt att jag, som förenar mig med denna mängd av lärda, upprepar, att man ingalunda kan anse judiska slaktmetoden för plågsam för djuren. Och jag anser den människa för lycklig, som så lätt övergår från liv till död som djur, vilka slaktas enligt judiska ritualen. Med en utomordentligt skarp kniv genomskäras de mjuka delarna av halsens främre sida med en otrolig hastighet, att detta nästan icke alls kan förorsaka någon smärta. Och t.o.m. om det skulle göra ont, så fortfar det högst 2—3 sek., ty blodutflödet som inträffar omedelbart efter skärandet, framkallar medvetslöshet. Därpåföljande krampaktiga ryckningar äro icke mera kännbara för djuret.

Geheimerådet Prof. Dr. M. Rubner,

Direktor för Fysiologiska Institutet i Berlin.

Utlåtande av den 24 maj 1927.

För närvarande förhindrad att utarbeta ett utlåtande, som i detalj skulle behandla de mig förelagda frågorna, ansluter jag mig till de i sin grunduppfattning överensstämmande svar, som givits av professorerna B e t h e,

Frankfurt a/M., Dr. Dusser de Barenne, Utrecht, Krogh, Köpenhamn, Magnus, Utrecht och Sherrington, Oxford.

I överensstämmelse härmed få de efter halssnittet inträdande företeelserna, nämligen ryckningar i kroppen och extremiteterna, höjande och ett krampaktigt sänkande av det upplyftade huvudet och svansen, vidare den djupa flåsande andhämtningen, för det tredje cornealreflexen icke tydas såsom ett uttryck för medvetande hos det slaktade djuret.

Dessutom kan man icke tvivla på, att stora hjärnans funktion till följd av det genom halssnittet åstadkomna plötsliga upphörandet av blodtillflödet blir rubbad och att en kompensatorisk blodtillförsel till hjärnan, vilken kunde hava till följd ett återvaknande av den upphörda hjärnfunktionen, efter halspulsådornas avskärande icke vidare inträder.

Om hos djur, vilka slaktats i stående ställning eller i liggande ställning men för tidigt lösgjorts från sina fjättrar, tecken på medvetande skulle ha iakttagits, så kan härav icke en slutsats dragas beträffande fortvaron av medvetande hos djur, vilka slaktas och under förblödningen kvarstanna i normalt schäktläge.

Sammanfattat vidhåller jag mitt år 1908 avgivna utlåtande, att i användandet av schäktmetoden djurplågeri icke kan iakttagas.

Prof. Dr. M. Cremer,

Direktor för veterinärhögskolans i Berlin fysiologiska institut.

Utlåtande av den 30 maj 1927.

Efter att nyligen hava närvarit vid en serie slakter i slakteriet och verkställt flere orienterande försök på hund, vill jag i anledning av Eder förfrågan formulera mitt ställningstagande i egenskap av fysiolog till slakt medels schäktsnitt i korthet på följande sätt:

Medvetandets fortbestånd — såvida man i fråga om ett djur kan tala därom — hos ett med tjudrad hals slaktat djur kan på sin höjd beräknas i sekunder, men icke i minuter. Såsom en förklaring i detalj skulle jag

önska framhålla, att den med en vass kniv med stor hastighet företagna slakten såsom sådan, såvitt man kan döma av djurets reaktion, knappast är förbunden med smärta. Också vid experimental förblödning hos de frilagda och med ett klipp av saxen uppdelade arteriae carotes communes hos en icke bedövd hund, giver det fristående djuret inga yttringar av smärta ifrån sig. Av cornealreflexens eventuella återvändande får man icke sluta till ett återvändande av medvetandet, enär cornealreflexen å ena sidan kan förefinnas hos människan under tillräckligt djup narkos, men å andra sidan regelbundet kan utlösas hos ett djur, som berövats stora hjärnan och som man på vetenskapens nuvarande ståndpunkt icke mera tillskriver medvetenhetsförmåelser. De i de senare stadierna av förblödning uppträdande rörelserna böra uppfattas såsom kvävningsskramp hos de centralnervösa apparaterna; i varje fall anser jag det påstådda återvändandet av villkorliga rörelser vid denna tidpunkt vid regelrätt schaktning icke hittills vara bevisat. I början av förblödningen äro naturligtvis koordinerade rörelser möjliga, sådana de äro allmänt kända hos halshuggna fåglar, men, som detta exempel lär, tillåta de icke att draga slutsatser angående medvetenhetsprocesser.

Enligt ovanstående kan jag i schaktningen icke se ett djurplågande slakt sätt.

Prof. Dr. J. Roos,

Föreståndare för veterinär-fysiologiska laboratoriet vid
riksuniversitetet i Utrecht.

Utlåtande av den 12 maj 1928.

Den rituella slaktmetoden har redan ofta varit tvungen att försvara sig. De beskyllningar, för vilka den varit utsatt, ha alltid gjort ett märkvärdigt intryck på mig, i synnerhet som bland antagonisterna finnas många personer, som äro fullkomligt likgiltiga för de djurs öde vilka dödas blott och bart för att tillfredsställa ett sportbehov eller en modenyck och vilkas djurvänlighet enbart synes inskränka sig till en kamp på liv och död mot schakten.

Sett från den fysiologiska ståndpunkten kan "schäktmetoden", såsom den utföres enligt den judiska ritualen, icke ställas tillbaka för någon av de andra slaktmetoderna. Möjligen kunde önskas en förändring i sättet varpå djuren kastas till marken. Kullkastande på madrasser eller på en halmsäck synes mig vara en förbättring, som är lätt att utföra. Kullkastandet i och för sig kan icke inge något betänkande. Ofta läggas djuren vid veterinära operationer på halm eller på en äng, och det finnes ingen orsak att antaga, att djuren känna skillnaden mellan avsikterna vid kullkastandet. Vid användning av denna förbättring finner jag schäktmetoden vara en utmärkt metod för smärtfritt dödande av slaktdjuren.

Prof. Leonard Hill,

Direktör vid departementet för tillämpad fysiologi vid
National Institute of Medical Research, London.

Utlåtande av december 1923.

Professor Hill sammanfattar resultaten av sina undersökningar i följande punkter (Jfr. "The Jewish Method of Slaughtering Animals for Food", sid. 20):

"Jag förklarar härmed:

att den judiska schäktningen är likaså human som varje annan metod;

att djuren bliva medvetlösa inom 3 sekunder efter det halsen är genomskuren;

att de kastningsmetoder, som användas i Deptford och Birkenhead äro humana metoder och icke förorsaka smärta;

att den judiska metoden är absolut säker, var emot slag på pannan är och kan vara osäkert och ofta förorsakar smärta;

att den olägenhet, som äger rum den korta tid, som kastningen tager i anspråk, blir mer än uppvägd av schäktmetodens säkerhet, att det icke finnes berättigande i ett förslag att förbjuda den judiska slaktmetoden."

Världens mest betydande fackmän på området hava efter ingående undersökning kommit till följande resultat:

1. Den judiska schäktingen innebär icke något djurplågeri.

2. I avseende på humanitetens krav överträffas denna schächtmetod icke av någon annan slaktmetod.

3. Medvetlösheten inträder så gott som omedelbart efter schäktsnittet och ryckningarna äro blott reflektoriska.

Detta är innebörden av hundratals vetenskapliga utlåtanden från olika länder, av bl. a.:

166 universitetsprofessorer i fysiologi, patologi, anatomi och hygien.

60 direktörer resp. professorer vid veterinärhögskolor eller högre veterinärintstitut.

318 överdjurläkare och djurläkare i offentlig tjänst.

154 slakthusdirektörer eller slakthusveterinärer o. s. v.

IV. PROPOSITION TILL LAG OM DJURSLAKT I ENGLAND.

Djurslakt.

Proposition

som avser att sörja för human och vetenskaplig slakt av djur; och för därmed sammanhängande ändamål.

Framlämnad av Överste Moore understödd av Grevinnan of Iveagh, Mr. Wise, Major Sir Archibald Sinclair, Löjtnant-Kommendör Kenworthy, Fröken Lloyd George, Sir William Davison, Sir Robert Gower och Mr. Dallas.

Av Underhuset beordrad till tryckning, den 31 oktober 1930.

London:

Publicerad av Hans Majestäts Tryckeri.

Propositionen om djurslakt.

Memorandum.

Uppgiften med denna proposition är att säkerställa, att alla djur som slaktas i slaktinrättningar och hästslakterier i England, vare sig för mänsklig föda eller annorledes, skola dödas human.

Paragraf 1 i denna proposition sörjer för, att alla djur dödas ögonblickligen eller bedövas ögonblickligen medels ett mekaniskt manövrerat instrument.

Paragraf 2 fordrar, att alla slaktare skola vara auktoriserade, så att endast kompetenta och tillförlitliga män komma att vara sysselsatta i detta arbete.

Paragraf 4 sörjer för vederbörlig inspektion av slaktinrättningar och hästslakterier genom av Hälsovårdsministeriet auktoriserade konstaplar, personer utnämnda av lokalmyndigheter och ämbetsmän i förbund för djurskydd.

Paragraf 6 sörjer för, att judar och mohamedaner skola det oaktat vara berättigade att slakta djur i enlighet med sina religiösa trosbekännelser.

Hälsovårdsministeriet utfärdade för några år sedan mönsterreglementen för slaktinrättningar beträffande begagnandet av mekaniska instrument, vilka frivilligt kunna begagnas av lokala myndigheter, och 330 lokala myndigheter hava tillämpat dessa mönsterreglementen.

Denna proposition omfattar Hälsovårdsministeriets mönsterreglementen och tillämpar dem på hela landet.

(Övers. från engelskan.)

HELSINGFORS 1932
F. G. LÖNNBERG'S
BOKTRYCKERI
